ДО

Председателя на Научното жури,
определено със Заповед №РД-09-45 от 2.06.2014 г.
на Директора на ИДП при БАН по конкурс
за заемане на академичната **длъжност „*Доцент*“**
по “*Правна социология*” в област на висше
образование 3. Социални, стопански и правни науки,
Професионално направление 3.6. Право

Р Е Ц Е Н З И Я

от проф. д-р по право Стефка Стефанова Наумова, член на Научното жури

1. В конкурса за заемане на академичната длъжност “Доцент” по специалността “Правна социология ” за нуждите на Института за държавата и правото – БАН, обявен в “Държавен вестник”, бр. 31 от 04.04. 2014, участва един кандидат – гл.ас. д-р Надежда Гецова Йонкова.

Документите са подадени в срок, а представените от кандидата материали на хартиен носител са в съответствие с изискванията на Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ) и се отнасят до фундаментални за правната социология теми.

2.Обща характеристика на научноизследователската, научно - приложната и педагогическата дейност на кандидата

Кандидатът в обявения конкурс - гл. асистент д-р Надежда Гецова Йонкова е завършила ЮФ на РУ “Ангел Кънчев”, а също така - магистратура по финанси в Стопанския факултет на ВТУ “Св.Св.Кирил и Методий”. В периода януари 2008 - май 2011 е задочен докторант по “Правна социология” в Институт за държавата и правото при БАН. След придобиване на научната степен доктор по право (22.06.2011г.) и проведен конкурс е избрана за главен асистент по“Правна социология” в секция „Публичноправни науки“ на Института за държавата и правото при БАН (01.03.2012).

Образователната подготовка и квалификация, научно-преподавателската дейност, теоретико-приложните постижения, както и специфичният профил на професионалните интереси на кандидатката напълно съответстват на обявения конкурс. Представените за рецензиране трудове са публикувани в авторитетни академични издания, което свидетелства за високото им качество.

Гл. асистент д-р Йонкова има богат юридически стаж и висок професионален опит, придобити в изследователска, научно-приложна и педагогическа дейност, както и работа в държавната администрация. От три години тя е главен асистент в ИДП при БАН. Д-р Н.Йонкова успешно съчетава

богатата научно-теоретична с научно-приложната дейност, за което свидетелства високото ниво на публикациите, съчетаващи теорията с емпиричното правно-социологическо изследване. Йонкова има участия с доклади и като модератор в 7 научни конференции, вкл. и три международни. Работила е по подготовката, управлението и изпълнението на множество проекти, финансирани предимно от международни институции, оперативни програми или възложени от различни министерства – МРРБ, МТСП, КЗД и др. Същевременно тя има и дългогодишна и успешна преподавателска практика (от 1999г.) в няколко университета – Стопанска академия „Д. Ценов“ - Свищов, ЮЗУ „Н. Рилски“- Благоевград, Русенски университет „А. Кънчев“, ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“. Многократно е канена за лектор на семинари и обучения пред различна аудитория. Следва да се подчертае, че преподавателската дейност на Н. Йонкова покрива един доста широк дисциплинарен и тематичен спектър - социология на правото, основи на правото, конституционно и административно право, публична администрация, местно самоуправление, административна етика, джендър - политики, джендър - бюджетиране, противодействие на дискриминацията и др. Тя е съавтор в две издания с учебен характер. Посоченото дотук дава основание да се изтъкне, че научната, научно-приложната и педагогическата дейност на кандидатката са умерено балансирани и много добре представени.

3.Общо описание на представените трудове

Кандидатът в конкурса - гл.асистент д-р по право Надежда Гецова Йонкова прилага списък, в който са включени научните публикации след защитата на докторската дисертация, с които кандидатката участва в конкурса и е представила за рецензиране. Това са общо 10 научни труда, от които 1 монография, 1 учебно помагало (в съавторство) и 8 статии, от които 4 - тематично свързана с монографията.

Представените за рецензиране трудове на д-р Надежда Гецова Йонкова са резултат от натрупания научно-изследователски опит след защита на докторската дисертация (2011 г.) и убедително свидетелстват за цялостното й научно развитие. Публикациите й са доказателство за научната зрялост на кандидатката и отразяват основните нейни приноси за развитието на теорията и практиката в областта на правната социология.

Научните трудове, предложени за рецензиране са тематично свързани помежду си и са в пограничните области на философията, теорията и социологията на правото, публичното право и модерната gender-проблематика, съставляваща ядрото в антидискриминационното законотателство на ЕС. Обединява ги общата проблематика, към която авторката е насочил своите научни интереси, а именно – **разработване на теоретико-методологичните основи и изясняване на емпирико-приложните параметри на един от възловите проблеми на съвременната юриспуденция – институционалните и социалните параметри на реализиране на държавната власт, както и функционалните особености на общественото и индивидуалното правно съзнание в условията на развито гражданско общество, върху което**

перманентно се наслагва и отпечатъкът на периодично откроряващи се модели на девиантно поведение в сферата на държавната администрация.

Представеният набор от публикувани научни трудове дава достатъчно основания за участие на кандидатката в конкурса и за оценка на научните й приноси.

4. Съдържателен анализ на научните постижения на кандидата и на конкретните приноси

Теоретико-методологичните основи и общата концептуална схема за развитието на идеята за изграждане на второ ниво на самоуправление в контекста на ускорен процес на децентрализация е най-значимата и най-пълно разработена от авторката тематична област, на която са посветени представените трудове и най-вече - монографичното изследване "Областният управител".

Трудът представлява новост в българската специализирана литература както по своя обем, така и по защитените в него изследователски тези.

Доброто структуриране на работата и балансираното разглеждане на всеки от основните подвъпроси, съставляващи главните структурообразуващи компоненти на цялостната разработка, са допринесли за постигането на оптимален научен и практико-приложен резултат.

Значимостта на посочената научна разработка, естествен резултат от цялостното професионално развитие на кандидатката не се нуждае от подробна обосновка. Въпросът за ролята и мястото на областния управител в правната система на Р.България придобива особена актуалност в условията на днешното динамично общество, в което се развиват процеси на тотално прегрупиране на основни ценности, а това естествено рефлектира и върху иначе трудно измеримия по емпиричен път модел за недопускане на институционална управленска криза, основаваща се на непълнота в правната уредба.

В теорията и практиката все още няма яснота по въпроса дали проблемите на регионалните политики и регионалното развитие в частност, са обект на изследване и на практическа регионална стратегия само на правото. Много и различни са проблемите, свързани с ролята на областния управител за реализиране на регионалната политика, която безспорно е **социално значимо явление**, оставащо доскоро в тази си битност извън зрителното поле на чистата правна наука (теория и законодателство) или пък анализирано само в контекста на юридическия позитивизъм. Съществуват и различни подходи при изследването на проблема за ролевите функции на областния управител, **доколкото конфликтът между функциите на различни нива ражда явлението патология на институциите.**

Авторката очевидно е била изправена пред сложен избор от гледна точка на очертаване на надеждна изходна позиция и прилагане на адекватна методология на изследването. Давайки си сметка за това д-р Надежда Йонкова дава доста ясни и обозрими параметри на изследването. Без да елиминира напълно правните аспекти на проблема, тя се съсредоточава върху изследването на органическата връзка между регионална политика и регионално социално-икономическо развитие, но не в нормативистки план, а от гледна точка на социологията на

правото. По този начин тя добросъвестно и научнообосновано представя основните си изследователски хипотези и прилага системен подход при тяхното верифициране.

Поначало един от сравнително слабо изследваните в правната теория въпроси е този за правно-социологическите параметри на института на областния управител. Изясняването на този проблем от гледна точка на социологията на правото означава да бъдат прецизно маркирани основните изходни постановки, около които да се съсредоточат както теоретичният анализ, така и интерпретацията на емпиричния материал по разглежданата тема.

Очертават се няколко кръга от проблеми, които в своята цялост дават завършен вид на монографичното изследване и то придобива особена оригиналност и твърде ценна практическа насоченост.

На първо място това е проблемът за историческите корени и социалните характеристики на областния управител като административен орган и на областта като административно-териториална единица в устройството и организацията на българската държава. На второ място – проблемът за функциите на областния управител и специфичните особености на ролята на този държавен орган в реализиране на регионална политика. На трето място – проблемът за правно-социологическите параметри и емпиричните характеристики на функциите на областния управител в процеса на децентрализацията.

Централно място в монографията заема идеята, че основните въпроси на правната уредба на института на областния управител и на реализираната в рамките на конституционно определената компетентност на областния управител регионална политика все още не са намерили достатъчно ясна интерпретация от гледна точка на социалните им характеристики. Това е особено важно в условията на глобалния преход, при който съществено значение придобива въпросът за запазването на адекватността на политическата система и намирането на **баланса между националната идентичност и все по-мащабното европеизиране** на националните правни системи от гледна точка на изискванията на ЕС. Тази идея намира своя разгърнат израз в тезата, че *"...Процесът на правната евроинтеграция е до такава степен напреднал, че вече е немислимо проблемите на регионалните политики да се разглеждат извън рамката на пълноправното членство на страната ни в Европейския съюз. Република България, чието членство в ЕС е сърцевина на политическия живот, се стреми да отговори на европейските предизвикателства не само декларативно, но и чрез активната дейност на парламента, който безспорно запазва функциите си на интегриращ фактор в сложната и непрекъснато променяща се конфигурация от позитивни и негативни елементи на глобалната промяна. Доказателство за това са редица законодателни актове, насочени към стимулиране на гражданското общество, както и на намиране на адекватни законодателни решения, насочени към ефективно осъществяване на регионалната политика"* (с. 11 и сл.).

Изразена е позицията, че *"...въпросите на функционалната връзка между регионалната политика и местното самоуправление в контекста на упражняването на държавната власт у нас трябва да се изследват не само от историко- политологическа, чисто социологическа или чисто юридическа гледна точка, а чрез прилагането на интердисциплинарен подход, който позволява да бъдат обхванати всички страни и елементи на тази връзка".* Сполучлив е изводът на авторката, че решението на въпроса трябва да се търси в *"...общата рамка на европейската глобална стратегия, където могат да бъдат откроени основните и водещи елементи, които пряко се отнасят към ролята на областния управител в условията на демократичните процеси на управление като своеобразни характеристики на запазване на националната идентичност, макар и в условията на твърде динамични процеси, характерни за модерната държава"(с.12).*

За да докаже в пълен обем своята изходна теза, авторката прави обширен исторически анализ на развитието на идеята за областта като териториално-административна структура и на областния управител като специфична институция. В работата са анализирани и систематизирани в исторически план почти всички основни теории и концептуални схващания, занимаващи се с проблема.

Научният принос в Глава първа *„Исторически корени на институцията областен управител и на областта"* е преди всичко цялостният исторически преглед на развитието на институцията и нейните първообрази в българската държава от създаването й до наши дни. До момента в правните изследвания у нас такъв исторически преглед на развитието на института на областния управител не е правен. От правно-историческа гледна точка интерес представляват търсените първообрази на областното административно-териториално деление и управление по българските земи до Освобождението. Авторът откроява като първи аналог на областния управител длъжността на *ичиргубоила*, като подкрепя твърденията си с исторически извори. С **приносен характер и конкретна практическа насоченост** са предложените изводи от анализи на нормативни, политически, административни и други актове, приемани в исторически план.

С определен научен принос в методологично отношение в Глава втора ***„Област"***е поставеният от авторката акцент върху социологическия аспект на проблема за съотношението на понятията "територия", "местообитаване" и "социално пространство".

Всъщност тук авторката се докосва до особено актуалния днес и то на европейско ниво проблем за географските, социалните, културните и икономическите условия, влияещи както на отделните индивиди, така и на териториалната общност като цяло, при което показателят "регион" се появява като перманентна характеристика, даваща основание за по-сложни емпирични анализи.

Приложеният интердисциплинарен подход позволява поставените проблеми да се разгледат и анализират в техния социален контекст и по този

начин да се улесни очертаването на определени прогностични тенденции при провеждането на административно-териториални промени.

Разглежда се категорията „пространство“ в социологическата теория, изследвана от Огюст Конт, Георг Зиммел, Емил Дюркем, Робърт Парк, Пиер Бурдийо и др.

Обосновава се необходимостта от провеждане на емпирично изследване, за да бъде направен задълбочен многофакторен анализ. „...*Следва да се отчете, че всяка административно-териториална промяна води до разкъсване на съществуващи връзки и отношения, като не бива да се подценява общественото мнение по-въпроса, историческите традиции и потенциалното възникване на конфликти между отделните територии и местни общности*“(с.56). „...*Смущаващо е, че в в условията на продължаващото повече от десетилетие обсъждане на въпроса за създаване на второ ниво на самоуправление, в контекста на което се дискутира и потенциална промяна на броя на областит, липсват представителни правно-социологически изследвания, които да обезпечат реформите с надеждни данни относно степента на правна информираност и възприятията на гражданите за област и общини*“(с.57).

Принос за правно-социологическата теория представлява позоваването на изследванията на един от основателите на социологията на правото у нас и автор на първите емпирични правно-социологически изследвания – проф. Стефан Бобчев, който още през 1910 г. провежда голяма анкета върху българското обичайно право и някои основни институти на правото. Като представител на историческата школа в социологията на правото и автор на първото емпирично правно-социологическо изследване у нас проф. Стефан Бобчев изследва въпросите на управлението, органите на управление и органите на областното управление. Забележително е, че той включва в своите изследвания редица въпроси, имащи пряко отношение към темата за същността и функциите на областния управител.

На първо място Бобчев изследва нивото на правната информираност на гражданите, познанията им за това що е областен управител. На второ място - за наименованието на областния управител и за функциите му. На трето място - за разпространеността на тази институция в различните региони на страната.

В проведеното от Бобчев емпирично правно-социологическо изследване той формулира въпроси, които авторката умело отнася към разглеждания в монографията проблем. По този начин се получава една своеобразна приемственост между брилянтните анализи на проф. Ст.Бобчев и съвременното емпирично интерпретиране на някои от основните негови тези.

Използваната от Ст.Бобчев методология му дава възможност да изследва нивото на правната информираност по въпроса за съществуващото административно-териториално деление, ролята на областния управител и отражението на неговите функции в правосъзнанието на гражданите. Това добросъвестно е отчетено от Н.Йонкова и е логически поставено на няколко места в текста, което придава на работата особена оригиналност.

Друг приносен момент в анализираната монография е опитът за систематизиране на всички правомощия на областния управител по българското законодателство и класифицирането им в четири конституционноустановени групи. Това е всъщност съдържанието на Глава трета ***„Областният управител в правната система на Република България"***.

В тематично отношение като **безспорен принос** може да се посочи цялата Глава четвърта от изследването, посветена на ролята на областния управител за реализиране на регионална политика.

В чисто юридически план все още преобладава традиционното схващане, че най-важното правомощие на областния управител е да осъществява контрол за законосъобразност върху актовете на общинските съвети и кметовете на общини и повечето правни изследвания са в тази област. *"...От правно-социологическа гледна точка*, посочва авторката *"...както и в условията на специфичното положение на Р. България като пълноправен член на ЕС и най-вече в контекста на европейските политики и ценности е необходимо преодоляване на това схващане и фокусиране на вниманието върху друга функция на областния управител, отредена му от конституционния законодател и изведена по аргумент на чл. 142 от КРБ, а именно - провеждането на регионалната политика"*(с.129).

Принос е обосновката на автора, че когато се дефинира понятието регионална политика трябва да се има предвид, че то е в тясна връзка с понятието регионално социално-икономическо развитие (съвкупност от икономически и социални фактори и явления, обусловяващи формирането и развитието на производителните сили и социалните процеси в пределите на даден регион). Именно социалните фактори и явления остават неизследвани и недостатъчно отразени при формирането на политики и от там на стратегически и нормативни актове. Социалните фактори и явления най-качествено могат да бъдат изследвани чрез интердисциплинарния инструментариум на социологията на правото.

Правилен е изводът на авторката, че принципът на социална справедливост в регионален аспект следва да намира перманентно изражение в равните възможности на гражданите, независимо от принадлежността им към определена социална група за достъп до пазара на труда, доходи и обществени блага. В този контекст особено актуална и все още недостатъчно изследвана и представена в Р. България е новата политика на ЕС за прилагане на интегриран подход за равнопоставеност на различните групи в обществото, в т.ч. уязвими групи, представители на групи в неравностойно положение, достъп до публичните ресурси - Diversity mainstreaming и изграждане на ново различно отношение към неравнопоставените групи за създаване на условия за постигане на равнопоставеност и равен достъп до обществени ресурси. Именно преодоляването на социалните неравенства е сред проблемите, изследвани от социологията на правото.

Обосновава се приложимостта на инструментариума на социологията на правото в процеса на стратегическо планиране, като е посочено, че главният

проблем на българското стратегическо планиране е неспазването на принципа на формирането на политиките и инкорпорирането им в съответните документи (с.139). Именно при установяване на проблеми и търсенето на средства за тяхното решаване, както и при интерпретирането им в съответните стратегически и нормативни документи, намира приложение инструментариумът на социологията на правото (фокус групи, анкетиране, наблюдение, и др).

Глава пета ***„Областният управител в процеса на децентрализация. Перспективи за изграждане на второ ниво на самоуправление“*** в своята цялост представлява принос.

Особено оригинално е изложението на с.193-197. Авторката много умело съчетава класическата теория за легитимността, развита от М.Вебер и обогатена от А.Подгурецки, отнасяйки го по много елегантен начин към проблемите на децентрализацията и определяне на нивата на компетентност, съгласно известната схема на Дж.Сартори за йерархическите структури в общностите.

В § 2. ***"Второ ниво на самоуправление - европейски модели и препоръки"*** се проследява развитието на идеята за регионално самоуправление в Европа и дебатът за създаването на второ ниво на самуправление от 1970 г. с приемането на: Резолюции 67 (1970) относно проблемите на регионализацията в Европа и 117 (1980) относно регионалните институции в Европа; на Постоянната конференция на местните и регионални власти в Европа; Декларацията от Утрехт (2009 г.) и Манифест от Салерно на асоциацията Arco Latino от 2012 г, съдържащ ценни препоръки за бъдещото развитие на междинните административни равнища. Отделено е специално внимание на Декларацията за регионализма (Базел на 4 декември 1996) от гледна точка на дефиницията, която се дава в на понятието регион: „Регионът е териториален орган на публичното право, създаден на ниво, намиращо се непосредствено под държавното и притежаващ право на политическо самоуправление“(чл.1).

Авторът анализира и проекта за Европейска харта за регионално самоуправление , който така и не бе приет, а член 3, ал. 1 дава дефиниция на понятието регионално самоуправление

Друг приносен момент в тази глава е критичният анализ на най-новия мониторингов доклад (CG 21) за състоянието на местната и регионална демокрация в България, разгледан на 21-та сесия от 21 септември 2011 г. с приет проект на препоръка на Конгреса на местните и регионални власти.

Приносен момент се съдържа в разгледаните в § 3-ти правни възможности за Второ ниво на самоуправление.

Принос представлява целият §4. ***"Правно-социологически параметри и емпирични характеристики на децентрализацията и на функциите на областния управител"***, в който се представят и анализират резултатите от проведеното емпиричното правно-социологическо изследване „Правна информираност на гражданите относно функциите на областния управител и готовността им за самоуправление второ ниво“.

В **заключението** принос представляват направените конкретни предложения относно областния управител, които до голяма степен са плод

освен на изследователскката работа и на практиката на автора като главен юрискотсулт в областна администрация.

Друг приносен момент в заключението са формулираните предложения de lege ferenda.

Според авторката с оглед възстановяване на единството на терминологията е препоръчително да бъдат направени изменения в чл. 19 от ЗА. Така ще се преодолее допуснатото противоречие на терминологията, използвана в чл. 146 Конституцията, в който текст е употребен изразът „органи на местната администрация".

От конкретни изменения,според нея, се нуждаят чл. 19, ал. 1 и чл. 19, ал. 3, т. 1 от Закона за администрацията, а именно:

Сегашният текст на чл. 19, ал. 1 „Органите на изпълнителната власт са централни и териториални", следва да добие следния вид: „Органите на изпълнителната власт са централни и местни".

В чл. 19, ал. 3 настоящият текст „Териториални органи на изпълнителната власт са:" е препоръчително да се промени на „Местни органи на изпълнителната власт са:"

При необходимост в закона би могло да се направи допълнително уточнение на видовете местни органи на изпълнителната власт, както и в бъдеще при евентуално въвеждане на самоуправлението на второ ниво и по отношение на органите на местното самоуправление.

Чрез прилагането на специфичния за социологията на правото научно-методологичен инструментариум в настоящото изследване, посветено най-вече на децентрализацията и въвеждането на второто ниво на самоуправление, става възможно констатирането и разкриването на редица "скрити" проблеми, които трудно могат да бъдат установени, ако се остане в рамките на традиционния юридически подход. Този приносен момент е безспорно повлиян от използвания от авторката широкоспектърен анализ на проблема.

Научният труд **„Социология на пола"**, определен като учебно помагало може да бъде оценен като новост от гледна точка на актуалния анализ на gender-проблематиката в контекста на правата на човека, определяни в международното право като "нова генерация права на човека".

Основният принос в Глава втора ***„Равни възможности на мъжете и жените (правно-социологически аспекти на джендър проблематиката"*** е прилагането на комплексен интердисциплинарен анализ на джендър – проблемтиката при съчетаване на правни, социологически, исторически и психологически методи.

Иновативният подход при проследяването на възникването и формирането на третия джендър в различните общества и изследването на социологическите и психологическите измерения на джендър - стереотипите дава възможност за обективно и пълно изследване. Прави се преглед на джендър -политиките (gender mainstreaming). Разгледани са Европейските и националните политики по равнопоставеност, както и националният институционален механизъм. Направен е обзор на основните стратегически документи. Специално внимание е отделено на европейската стратегия за равенство между жените и мъжете 2010-2015 г. и на

Националната стратегия за насърчаване на равнопоставеността на половете (2009- 2015 г). Изяснява се същността и ролята на джендър- бюджетирането. Направен е обзор на нормативната уредба, относима към въпросите на равенството на половете, като са разгледани конвенции и протоколи на ООН, Актовете на ЕС и Съвета на Европа и на българското законодателство. Отделено е внимание на синхронизацията на националното законодателство с европейското.

Приносен момент са приложените два речника.

Това изследване на авторката, заедно с други нейни разработки в областта на социологията на правото (и по-специално статията ***Когато патологията се превърне в норма*** - Списание „Социология и икономика“, № 1, 2012, с. 90-97, ISSN 1314-3603)са свидетелство за това, че тя съсредоточава научната си енергия главно в областта на социалното действие на правото, но не в традиционен смисъл, а от гледна точка на модерните европейски политики, насочени към търсене на хармония и баланс в механизма по тяхното прилагане както на национално, така и на трансгранично равнище. По този начин се получава една интересна симбиоза между научните търсения на авторката и утвърдените в международната практика модели и стандарти в областта на правото.

5.Критични бележки

Към представения монографичен труд могат да бъдат направени и редица критични бележки, които имат характер по-скоро на препоръки към бъдещата научноизследователска дейност на д-р Надежда Гецова Йонкова.

В известен смисъл представеният монографичен труд има новаторски и поради това по-скоро прогностичен характер. На някои места преобладава описателният елемент на изложението, без да има силно присъствие на авторски тези. Това се отнася преди всичко за Глава четвърта, която проследява процесите на регионалното развитие и е гръбнакът на труда. В същото време, анализите на авторката, които се отнасят до несъвършената правна уредба изискват малко по-разширена интерпретация от гледна точка на принципите на оценка на въздействието на законодателството, което все повече се налага като модерен инструмент за ефективност (съответно неефективност) на предлаганите или налагани правни модели. Би следвало по-подробно да се очертаят наблюдаваните през последните години тенденции към налагане на законодателни модели на ЕС без проучване на общественото мнение и нивото на правното съзнание.Бих препоръчала и по-прецизно отношение към стила на авторката.

Посочените критични бележки в никакъв случай не намаляват научната стойност на труда, който има безспорни достойнства и приноси, които вече бяха обстойно посочени.

6.Лични впечатления за кандидата

Познавам Надежда Йонкова от студентската скамейка. Била е мой асистент в ЮФ на РУ “Ангел Кънчев” в продължение на 5 години. Като неин научен ръководител мога да посоча, че по време на докторантурата тя прояви завидни умения за работа, творчески начинания и иновативен подход в подготовката на дисертационния си труд. Участвала съм в Научно жури по защита на

дисертационния й труд за придобиване на образователната и научна степен „доктор“, а също и в конкурса за заемане на академичната длъжност „главен асистент“. Според мен д-р Н.Йонкова е амбициозен и мотивиран учен с висока компетентност в областта и на правото, и на социологията, детайлно запозната с действащото законодателство и с капацитет за изява в широк европейски контекст. Общото ми впечатление е, че през периода на своето досегашно научно развитие, с публикуваните си монографии, студии и статии гл. ас. Надежда Йонкова категорично се доказа сред научната общност като високо ерудиран експерт в правно-социологическата проблематика със значителен потенциал за развитие.

Кандидатката се ползва с много добро име на учен и преподавател. От 2000 г. преподавателската й дейност е твърде интензивна с водене на лекционни курсове и упражнения не само по “Конституционно право”и “Основи на правото”, но също така - “Социология на правото” и “Социология на пола” – дисциплини, които все повече се утвърждават като специфични учебни дисциплини в Юридическите факултети и са особено необходими за теоретичната подготовка на студентите. Отбелязвам и това, че рецензираната монографична разработка може да служи и като учебен курс по някои от тези дисциплини.

З А К Л Ю Ч Е Н И Е:

Цялостната научно-изследователска, научно-приложна и педагогическа дейност на кандидата д-р Надежда Гецова Йонкова дава основание да се направи изводът, че тя е постигнала резултати и притежава умения, изисквани от ЗРАСРБ за заемане на академичната длъжност “доцент”. В нейните трудове са направени теоретични обобщения на големи научни проблеми, които съответстват на съвременните постижения на науката и представляват значителен и оригинален научен принос.

В трудовете на кандидата има оригинални научни приноси, които имат практическа приложимост в правотворчеството и местното управление.

На основание на всичко гореизложено и съгласно чл. 24, ал.3 от Раздел III на ЗРАСРБ, чл. 53, ал 1 от ППЗРАСРБ и специфичните изисквания на Правилника на ИДП – БАН за придобиване на научни степени и заемане на академични дрлъжности, изразявам **положителна оценка и давам мнение Научното жури да вземе Решение, с което да предложи на НС на ИДП-БАН да избере д-р Надежда Гецова Йонкова за “доцент”**.

02 .08. 2014г.

РЕЦЕНЗЕНТ:

(проф. Стефка Наумова)